

ระดับปกติร้อยละ 70 ขณะดำเนินชีวิตตามปกติร้อยละ 58 ขณะทำงานบ้านร้อยละ 56

ร้อยละ 53 ประกอบอาชีพร้อยละ 51

ผู้ที่เป็โรคปอดอุดกัันเรื้อรังที่ปฏิบัติหน้าที่ได้ลดลงจะเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้ลดลง ไม่สามารถประกอบอาชีพตามปกติได้ ขาดรายได้ ต้องพึ่งพาผู้อื่นช่วยเหลือในการปฏิบัติกิจกรรมและค่าใช้จ่าย ทำให้รู้สึกสูญเสียภาพลักษณ์และบุคลิกภาพ รู้สึกไม่ประสบผลสำเร็จในชีวิต ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองลดลง อ้างว้าง ว้าเหว่ ซึมเศร้า ไปสู่การฆ่าตัวตาย นอกจากนี้การปฏิบัติหน้าที่ที่ลดลงของผู้ป่วยยังส่งผลกระทบต่อครอบครัวซึ่งต้องดูแลช่วยเหลือผู้ป่วย การปฏิบัติหน้าที่ที่ลดลงจึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกัันเรื้อรังลดลง (Jadwiga & Wedzicha, 2002; Jones, 2001; Reardon, Lareau, & ZuWallack, 2006; ZuWallack, 2003) ทางการแพทย์จึงให้ความสำคัญและเร่งและส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ที่เป็นอย่างต่อเนื่อง ปฏิบัติหน้าที่เป็นเป้าหมายสำคัญ การดูแลผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกัันเรื้อรัง GOLD (2007; Ries, Bauldoff, Carlin, Casaburi, Emery, Mahler, Make, Rochester, ZuWallack, & Herreras, 2007) อีกด้วย

มีผู้วิจัยที่เป็นนักวิชาการให้การศึกษาแก่ผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกัันเรื้อรังอย่างกว้างขวาง ซึ่งพบว่าการปฏิบัติหน้าที่ที่ลดลงของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกัันเรื้อรังเป็นผลมาจากอาการทั้งด้านร่างกายและด้านจิตใจของผู้ป่วยเป็นสำคัญ (Kapella, Larson, Patel, Covey, & Berry, 2006; Larson, 2007; Leidy, 1999; Leidy & Haase, 1996; Leidy & Traver, 1995; Yeh, Chen, Liao, & Liao, 2004) รับรู้ถึงอาการที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ป่วยทุกข์ทรมานจากการ (Larson, 2007; Leidy, 1999; Leidy & Haase, 1996) พบว่าอาการที่เกิดขึ้นในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกัันเรื้อรังสภาวะการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วยได้ อาการทั้งด้านร่างกายและด้านจิตใจมากขึ้นส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วยลดลง จึงเป็นวิธีการเพิ่มการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกัันเรื้อรัง

อาการเป็นประสบการณ์การรับรู้ด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้สึก สติปัญญา (Dodd, Miaskowski, & Paul, 2001) เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงอาการเดียวหรือเกิดพร้อมกันหลายอาการ (Lenz, Pugh, Milligan, Gift, & Suppe, 1997) พยาธิสภาพของโรคปอดอุดกัันเรื้อรังทำให้เกิดการอดทนทางเดินหายใจอย่างถาวรและไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ ทำให้ผู้ป่วยต้องเผชิญอาการที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต ซึ่งพยาธิสภาพของโรคและ

การรักษาที่ผู้ป่วยได้รับเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอาการต่าง ๆ (สมเกียรติ วงษ์ 2542; GOLD, 2007; Reilly et al., 2005) เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง (Gift, 2004) ส่งผลกระทบต่อผู้ป่วย และบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติหน้าที่และคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย (Kapella et al., 2006; Leidy & Traver, 1995; Yeh et al., 2004)

อาการที่เกิดขึ้นในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังอาจเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น เกิดจากพยาธิสภาพของปอดอุดกั้นเรื้อรังที่ทำให้การหายใจไม่มีประสิทธิภาพ (จงขวัญ สิลารักษ์, 2542) กระตุ้นให้ร่างกายเอนโดรฟิน (Epinephrine) มากขึ้นทำให้เกิดอาการหายใจลำบาก (Breslin & Calif, 1996) ทำให้เกิดอาการหายใจลำบากได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงของศูนย์ควบคุมการหายใจ เกิดแรงต้านทานในระบบทางเดินหายใจและกล้ามเนื้อหัดตัว ทำให้เกิดภาวะพร่องออกซิเจน (McNicholas, 2000) ส่วนอาการนอนไม่หลับอาจเกิดขึ้นเมื่อผู้ป่วยถูกกระตุ้นจากอาการหายใจลำบากขณะนอนหลับ (Klink, Dodge, & Quan, 1994) การใช้ยาในกลุ่ม Corticosteroids β -adrenoceptor Agonists ในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง (George & Bayliff, 2003; Kutty, 2004) นอกจากนี้ความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ยังมีผลทำให้นอนไม่หลับได้เช่นเดียวกัน (Gift, Cahill, & Ariz, 1990) ส่วนอาการอ่อนเพลียเกิดจากร่างกายสูญเสียในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อช่วยหายใจ (Reishtein, 2005) พักผ่อนไม่เพียงพอซึ่งมีสาเหตุมาจากอาการนอนไม่หลับ (ชัยรัตน์ นิรัตน์รัตน์, 2543) เป็นต้น

ที่เก็วข้องพบว่าอาการที่พบบ่อยและเกิดขึ้นร่วมกันในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง ได้แก่ หายใจลำบาก (Dyspnea) อ่อนเพลีย (Fatigue) นอนไม่หลับ (Insomnia) (Anxiety) และซึมเศร้า (Depression) (Jablonski, Gift, & Cook, 2007; Kinsman, Yaroush, Fernandaz, Dirks, Schocket, & Fukuhara, 1983; Baker & Scholz, 2002; Walke, Gallo, Tinetti, & Fried, 2004) อาการดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วย หายใจลำบาก อ่อนเพลีย นอนไม่หลับ วิตกกังวล และซึมเศร้าเพิ่มมากขึ้นจะส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วย (Willadsen, 2004; Reishtein, 2005; Marco, Verga, Reggente, Casanova, Santus, Blasi, Allegra, & Centanni, 2006) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของอาการที่ส่งผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง พบว่าอาการหายใจลำบาก อ่อนเพลียและสภาวะอารมณ์มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ($r=.32-.50, p<.001$) อาการหายใจลำบาก และสภาวะอารมณ์ส่งผลโดยตรงต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วย ($\beta=-.12$ $\beta=-.17$) ส่วนอาการอ่อนเพลียส่งผลทางอ้อมต่อการปฏิบัติหน้าที่ผ่านทาง

สภาวะอารมณ์ของผู้ป่วย ($\beta = .29$) ของอาการอ่อนเพลีย (Fatigue Model) ในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังของ Kapella et al. (2006) พบว่าอาการหายใจลำบาก อาการอ่อนเพลีย คุณภาพการนอนหลับ วิดกกังวล และอารมณ์ซึมเศร้า มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยอาการหายใจลำบาก อาการอ่อนเพลีย และความวิตกกังวลส่งผลโดยตรงต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วย ($\beta = .24$, $\beta = -.30$ $\beta = -.18$) ส่วนคุณภาพการนอนหลับส่งผลทางอ้อมต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วยผ่านทางอาการอ่อนเพลีย ($\beta = .24$) และอาการซึมเศร้าส่งผลทางอ้อมต่อการปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกันผ่านทางอาการอ่อนเพลีย ($\beta = .30$ $\beta = .80$)

นอกจากนี้ได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาการที่พบบ่อยในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังพบว่าผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังส่วนใหญ่มีอาการหายใจลำบาก อ่อนเพลีย นอนไม่หลับ วิดกกังวล และซึมเศร้า ซึ่งร่วมกัน อาการเหล่านี้มักมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ที่เกิดขึ้นอาการหนึ่งอาจเป็นสาเหตุหรือปัจจัยกระตุ้นให้เกิดอีกอาการหนึ่ง Reishtein (2005) พบว่าอาการหายใจลำบากของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังมีความสัมพันธ์กับอาการอ่อนเพลีย และอาการนอนไม่หลับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .43$, $p < .001$ $r = .39$, $p < .001$) สอดคล้องกับการศึกษาของ Willadsen (2004) ที่พบว่าคุณภาพการนอนหลับของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังในชุมชนมีความสัมพันธ์กับอาการอ่อนเพลีย Hynninen, Breitve, Wiborg, Pallelsen and Nordhus (2005) ยังพบว่าอาการทางด้านจิตใจเป็นปัจจัยทำให้เกิดอาการทางด้านร่างกายได้ Moody, McCormick and Williams (1991) พบว่า อาการซึมเศร้า มีความสัมพันธ์กับอาการหายใจลำบากในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง Kapella et al. (2006) พบว่าอาการอ่อนเพลีย อาการหายใจลำบาก อาการนอนหลับ วิดกกังวล และซึมเศร้าในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .23 - .80$, $p < .001$) ยังพบว่าอาการหายใจลำบาก อารมณ์ซึมเศร้าและคุณภาพการนอนหลับร่วมกัน การเกิดอาการอ่อนเพลียได้ร้อยละ 42 สอดคล้องกับ Breslin, Schans, Breukink, Meek, Mercer, Volz and Louie (1998) ที่พบว่าอาการซึมเศร้าในผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังส่งผลให้ผู้ป่วยเกิดอาการอ่อนเพลียได้ ($r = .30$, $p < .01$) Gift, Cahill and Ariz (1990) ที่พบว่า อาการซึมเศร้ามีความสัมพันธ์กับอาการหายใจลำบาก ซึ่ง

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังมักมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้ป่วยต้องเผชิญกับอาการเกิดขึ้นร่วมกันหลายอาการ

ภาวะซึมเศร้าและวิตกกังวลที่เกิดขึ้นร่วมกันหรือที่เรียกว่ากลุ่มอาการนี้ ทำให้ผู้ป่วยรับรู้ถึง
 ความรุนแรงมากกว่าอาการซึมเศร้าและวิตกกังวลเพียงอย่างเดียว (Lenz et al., 1997; Lenz & Pugh, 2003) และ
 อาจทำให้กลุ่มอาการส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันของผู้ป่วยมากกว่าอาการซึมเศร้าและวิตกกังวล
 ใดอย่างหนึ่งก็ตาม ในปัจจุบันยังไม่มีผู้ศึกษาถึงผลกระทบและผลที่ตามมาของกลุ่มอาการในผู้ที่เป็
 นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง
 ส่วนใหญ่มักให้ความสำคัญกับการจัดการอาการทางกายภาพมากกว่าการจัดการอาการทางจิตเวช
 และผู้ป่วยที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังจำนวนมากเป็นปัจจัยส่งเสริมให้เกิดอาการ
 ซึมเศร้าและวิตกกังวล (Breslin, Garoutte, Carrieri-Kohlman, & Celli, 1990; Reishtein, 2005;
 Sassi-Dambron, Eakin, Ries, & Kaplan, 1995) ทำให้แนวทางการจัดการอาการไม่มีประสิทธิภาพ
 เท่าที่ควรและไม่สามารถจัดการอาการได้อย่างยั่งยืน และผู้ป่วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง
 การจัดการตนเองในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง Bourbeau (2003) พบว่า 6 ถึง 10 เปอร์เซ็นต์
 ไม่ประสบความสำเร็จ โปรแกรมดังกล่าวมุ่งฝึกทักษะและให้ความรู้เกี่ยวกับกา
 และป้องกันอาการหายใจลำบากเหล่านั้น สอดคล้องกับการศึกษาของ Sassi-Dambron et al. (1995)
 พบว่าหลังใช้โปรแกรมการจัดการตนเอง ผู้ป่วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง
 หายใจลำบาก ความวิตกกังวล อาการซึมเศร้าและคุณภาพชีวิตของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง
 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของ Zimmeman, Brown and
 Bowman (1996) พบว่าหลังใช้โปรแกรมการจัดการตนเอง ผู้ที่เป็น
 โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังมีระดับการรับรู้ความสามารถในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่
 ค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน เป็นต้น

การฟื้นฟูสมรรถภาพเป็นแนวทางหนึ่งในการบรรเทาอาการที่ผู้ป่วยที่ได้รับบาดเจ็บจากไฟไหม้ที่ได้รับบาดเจ็บอย่างรุนแรง การให้คำปรึกษาทางโภชนาการและการให้ความรู้ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและจัดการอาการหายใจลำบาก (GOLD, 2007; Ries et al., 2007) ตัวอย่างเช่น การให้คำปรึกษาทางโภชนาการและการให้ความรู้ที่มุ่งเน้นไปที่การรับประทานอาหารที่มีคาร์โบไฮเดรตต่ำ เพื่อลดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่จะเกิดขึ้น

ไม่รับประทานอาหารมีไขมันมากเกินไป เพื่อให้มีพื้นที่ให้ปอดขยายได้อย่างเต็มที่ (Kilgus et al., 2007) ให้ความรู้
 ที่เน้นความรู้เกี่ยวกับการจัดอันดับความเสี่ยง เช่น การพ่นยา การหายใจที่ถูกต้อง เป็นต้น
 (Kilgus et al., 2007; GOLD, 2007; Ries et al., 2007) จากการวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการ
 การฟื้นฟูสมรรถภาพปอดของ Ries et al. (2007) พบว่า ผู้ป่วยจะทำการฟื้นฟูสภาพปอดด้วย
 กระบวนการอย่างครบถ้วน (Kilgus et al., 2007) ให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแล้ว แต่ผลลัพธ์จะดีขึ้นในช่วง
 ระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นและจะค่อยๆลดลงเมื่อผ่านไป 12-18 เดือน

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปได้ว่า ผู้ที่เป็นโรค
 COPD ที่ใช้ในปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ผู้ป่วยไม่สามารถจัดการอาการได้
 อย่างยั่งยืน ผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังยังต้องทุกข์ทรมานจากอาการที่เกิดขึ้น และมีข้อจำกัดใน
 การปฏิบัติหน้าที่มากขึ้น ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วย COPD มีข้อจำกัดมากขึ้น
 อาการที่มีอยู่ในปัจจุบัน มุ่งเน้นไปที่การลดอาการที่เกิดขึ้น (Lenz et al., 1997) ผู้ป่วย
 มักมีอาการและผลกระทบของกลุ่มอาการที่เกิดขึ้นในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง
 ทำให้ผู้ป่วยมีอาการและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยได้อย่างชัดเจน (Lenz et al., 1997)
 แต่ในปัจจุบัน ผู้ป่วยมักมีอาการและผลกระทบของกลุ่มอาการในผู้ที่เป็นโรค
 COPD ยังคงมีอยู่อย่างจำกัดและยังไม่มีความรู้ที่เพียงพอมาใช้ประโยชน์ได้อย่างชัดเจน

ผู้วิจัยเห็นว่า การศึกษาผลกระทบซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำงานของหน้าที่ของผู้ที่เป็น
 โรคปอดอุดกั้นเรื้อรังมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการให้การพยาบาลผู้ป่วย COPD
 ประสบการณ์การทำงานของพยาบาลประจำการและพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานใน
 แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า พบว่าผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง
 ส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดการกับอาการที่เกิดขึ้นได้ และมีแนวโน้มทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ลดลง (Kilgus
 et al., 2007; Kilgus et al., 2007) ผู้วิจัยจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบ
 ในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มอาการที่พบกับการปฏิบัติหน้าที่
 ของผู้ป่วย ความรู้ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการจัดการกลุ่มอาการ
 ในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง เป็นแนวทางในการเฝ้าระวังกลุ่มอาการ หรือภาวะแทรกซ้อน
 ให้กับผู้ป่วย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการช่วยเหลือผู้ป่วย ป้องกันผลกระทบ
 กลุ่มอาการที่พบได้ตลอดจนเป็นการเพิ่มความสามารถของบุคลากรทางแพทย์ในการควม
 ป้องกันกลุ่มอาการที่พบได้บ่อยได้อย่างครอบคลุม หากสามารถควบคุมและป้องกันอาการต่าง ๆ
 ร่วมกันของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังได้ จะเป็นการลดข้อจำกัดการทำกิจกรรมของผู้ป่วย

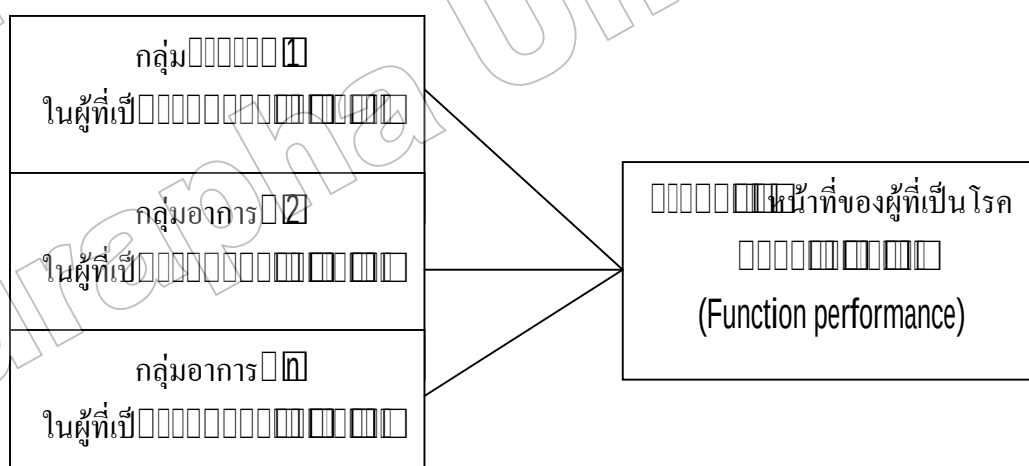
[illegible]

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

[illegible]

ครั้งนี้ ผู้วิจัยนำทฤษฎีอาการที่ไม่พึงประสงค์ (The Unpleasant Symptoms) (Lenz et al. (1997) มาประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวคิดในการ ทฤษฎีอาการที่ไม่พึงประสงค์ ประสบการณ์การเกิดอาการ (Symptom Experience) ว่าเป็นการรับรู้ของบุคคลถึงการเปลี่ยนแปลงจากการทำหน้าที่ปกติของร่างกาย โดยสามารถเกิดขึ้นพร้อมกันหลายอาการหรือเกิดเพียงหนึ่งอาการก็ได้ แต่เมื่อมีอาการหนึ่งเกิดขึ้นจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอาการอื่น ๆ เกิดขึ้นร่วมกันมากกว่า (Lenz et al., 1997) ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า กลุ่มอาการ (Symptom Cluster) แต่ละอาการประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ (Intensity) (Timing) ความทุกข์ทรมาน (Distress) (Quality) โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออาการ (Antecedence: Influencing Factors) ได้แก่ ปัจจัยด้านสรีรวิทยา (Physiologic Factors) ด้านจิตใจ (Psychological Factors) และด้านสถานการณ์ (Situational Factors) ปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีอิทธิพลต่อประสบการณ์ ส่วนผลที่ตามมา (Consequences) (Performance) ประกอบด้วย การปฏิบัติหน้าที่ (Functional Performance) (Cognitive Activities) ซึ่งเป็น ตามมานี้ส่งผลย้อนกลับยังประสบการณ์อาการและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออาการ (Leidy & Traver, 1995)

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ได้ ผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังต้องเผชิญกับอาการที่เกิดจากพยาธิสภาพของโรคและการรักษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาการที่พบได้บ่อยในผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังได้แก่ หายใจลำบาก อ่อนเพลีย นอนไม่หลับ วิตกกังวล และซึมเศร้า (Kinsman et al., 1983; Baker & Scholz, 2002; Walke et al., 2004) ซึ่งอาการเหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและเกิดขึ้นร่วมกันเสมอ หรือที่เรียกว่ากลุ่มอาการ กลุ่มอาการอาจส่งผลให้หน้าที่ของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ (Functional Performance) เป็นตัวแปรตาม โดยให้ความหมายตาม Leidy (1994) ว่าเป็นกิจกรรมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อาชีพ ที่ผู้ป่วยปฏิบัติจริงในการใช้ชีวิตตามปกติ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานในชีวิตประจำวัน (Leidy, 1994; 1999) สอดคล้องกับผลที่ตามมาในอาการที่ไม่พึงประสงค์ ในส่วนของการปฏิบัติ (Lenz et al., 1995; 1997) การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังทำให้ผู้ป่วยไม่สามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของตนเองได้เกิดผลลัพธ์ทางลบต่อผู้ป่วย งานวิจัยมุ่งศึกษาอาการที่เกิดขึ้น และความสัมพันธ์ของกลุ่มอาการกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ป่วย

กลุ่มอาการ 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง หมายถึง บุคคลที่แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นกลุ่มโรคที่มีการอุดกั้นทางเดินหายใจส่วนล่างอย่างถาวร โดยวินิจฉัยจากการซักประวัติ ตรวจร่างกาย การตรวจเอกซเรย์ทรวงอก/ ตรวจเลือดของปอดโดยใช้สไปโรมิเตอร์ ที่มารับการตรวจรักษา

หายใจลำบาก (Dyspnea) การรับรู้การรับรู้ว่าหายใจลำบากนั้นอาจเกิดจากความทุกข์ทรมานของความยากลำบากในการหายใจและความรู้สึกที่ต้องออกแรงมากกว่าปกติ ร่วมกับการใช้กล้ามเนื้ออื่นช่วยในการหายใจของผู้ที่เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง ประเมินโดยใช้
 0 = ไม่เหนื่อยและไม่หอบเหนื่อยในผู้ที่ เป็นโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังในส่วน

อาการซึมเศร้า (Depression) เป็นการรับรู้ที่ผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจ
ทุกข์ทรมานของอารมณ์เศร้า เบื่อหน่าย หดหู่ ห่อเหี่ยวใจ และไม่มีอารมณ์สนุกสนานเพลิดเพลิน
หรือหมดกำลังใจอยาก ขาดความสุข ขาดความสนใจในชีวิตประจำวัน รู้สึกหมดเรี่ยวแรง
ผู้ที่เป็โรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง ประเมินโดยใช้ Beck Depression Inventory (BDI) ในผู้ที่เป็
ผู้ป่วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง ประเมินอาการซึมเศร้า โดยใช้ Hospital
Anxiety and Depression Scale ฉบับภาษาไทยของรศ. นิลชัย โกวิทช์ (2539) และ
Hospital anxiety and Depression scale (HADS) ของ Zigmond and Snaith (1983)

การปฏิบัติหน้าที่ (Function Performance) เป็นสิ่งที่ผู้ที่เป็น
 ทำในชีวิตประจำวันเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐาน และดำรงไว้ซึ่ง
 โดยใช้หน้าที่ของผู้ที่เป็นโรคปอด
 ที่ผู้วิจัย Functional Performance Inventory Short Form
 (FPI-SF) Leidy and Kneble (1999) ประกอบด้วย 6 ด้าน

1. การดูแลร่างกาย ได้แก่ การสวมใส่และถอดเสื้อผ้า และการแต่งหน้า
2. ได้แก่ การเตรียมและทำอาหาร การซื้อของ การถือของ การดูแลฟันและกวาดบ้าน เคลื่อนย้ายเครื่องเรือน การล้างห้องน้ำ การตัดหญ้า
3. ได้แก่ การว่ายน้ำหรือปั่นจักรยาน และนานมากกว่า 20 นาที การว่ายน้ำหรือปั่นจักรยาน
4. การพักผ่อนและนันทนาการ ได้แก่ อ่านหนังสือ นั่งเล่นนอกบ้าน ชมภาพยนตร์
5. กิจกรรมทางด้านจิต ได้แก่ เข้าร่วมการให้
6. ได้แก่ /นอกบ้าน ช่วยดูแลเด็ก เดินทางไกล ไปเยี่ยมผู้อื่น